

rum reus, gaudeo et indigeo fraternis admonitionibus fideliter corroborari : tamen propter antiquam auctoritatem prædecessorum meorum, beatæ scilicet memoriæ Augustini, et aliorum sanctorum, quorum studiis regula Christianitatis, primum de hac archiepiscopali sede cunctis finibus Anglorum innotuit: idcirco istos divinos apices ad utili-

tatem omnium vestrum charaxare decrevi, quatenus rex augustissimus egregio vocabulo Edmundus cum omni populo suo imitari gaudeat, quod in nobis et ex nobis audiat, omnesque gentes, quæ undique regali imperio ipsius subjectæ sunt, titulos liquidæ nostræ conversationis ovanter sequi ament et delectent.

ANNO DOMINI DCCCCLXI

RORICO LAUDUNENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA

(Ex Gallia Christiana, tom. IX, pag. 520.)

Anno 949, « Laudunenses, ait Flodoardus in Chronico, qui fidelitati Ludovici regis attendebant, eligunt sibi præsulem Roriconem diaconum, ipsius regis fratrem, filium nempe nothum Caroli Simplicis; quem consecrat Artoldus archiepiscopus Rhemis, qui tamen non receptus Lauduno, apud Petræ pontem munitionem resedit. » Aduit, anno 955, ordinationi Hadulfi episcopi Noviomensis. Anno 961, post mortem Artaldi archiepiscopi Rhemensis, archicancellarii munere functus est, usque dum Odalricus Artaldo succederet. Eodem anno monachos in abbacia Vincentiana restituit, submotis canonicis. Anno 962 aduuit synodo tredecim episcoporum in pago Meldensi, in qua intercessit cum Gibuino Catalaunensi quominus restitueretur sedes Rhemensis Hugoni, Arthaldi competitori; eodemque anno manus imposuit ipsi

B Odolrico a Widone Suessionensi consecrato. Anno 969, consensit, III Non. Jun., donationi dimidiæ abbatiae sancti Hilarii cum ecclesia, factæ monasterio sancti Vincentii. Anno 973 dedit ipse eidem monasterio ecclesiam sancti Medardi in villa Caprimiacco. Anno 976, « langore paralyti correptus, inquit Flodoardus in Chronico, post multas ac debitas Deo pro ipsa infirmitate redditas gratias, vita decessit, videlicet vigilia S. Thomæ apostoli post laudes Deo matutinales. » De eo Necrologium Vincentianum his verbis: « XIII Kal. Januar, obiit Rorico episcopus Laudunensis, qui huic cœnobio alteram regulam instituit, et multas res cum terris et altaribus dedit. » Eum fuisse eruditum testatur Atso monachus in libro de Antichristo, quem rogatu Gerbergæ reginæ conscripsit.

RORICONIS

CONSTITUTIO

De restituendis in monasterio S. Vincentii monachis

(Actes de la province ecclésiastique de Reims, tom. I, pag. 626.)

Auxiliante supernæ propitiationis clementia, Rorico, etsi indignus tantæ Laudunensis Ecclesiæ præsulatum adeptus, considerans ultimæ evocationis sortem, ut cæteris, mihi quoque imminere, peccatorum quoque meorum quam magno pressus gravamine, cœpi apud me tacita deliberatione tractare quiddam huic sedi, cui auctore Deo præsideo, profuturum, meis vero opinor consulendis criminibus pernecessarium. Siquidem in latere montis, cui præeminet civitas, in prospectu scilicet ejus, est ecclesia sita sancti Vincentii egregii martyris cultu et

C honore venerabilis, super qua fama ferebatur antiquis temporibus insigem fuisse monasticæ conversationis, quæ quidem moderno tempore destitutionis succumbebat penuriæ, donec prædecessor meus Adelelmus undecunque sumptibus duodecim canonicorum in ea servitutum conventum constituit ordine vivendi religiosum. Quo ita defuncto, crebrescentibus diversorum cladum malis pene ad pristinum prolapsa est desolationis detrimentum. Quod ego non æquanimiter ferens, maxime quia non tam sedis hujus episcoporum, sed etiam nobi-

lium, necnon laicorum habebatur sepultura, accito generali conventu, ipsius consilio deliberatus, in antiquum, ut fama erat, conversationis monasticæ statum reformare, et prout dictabat temporis oportunitas quantumcunque numerum monachorum aggregare. Evocatis igitur a monasterio sancti Benedicti supra Ligerim sito duodecim monachis, eis venerabilem Melchanum præfeci abbatem, eumque cum cæteris monachis in eodem cœnobio ad Deo serviendum constitui, quibus inter cætera beneficia a me collata secundæ sedis episcopatus dignitatem, ab antecessoribus nostris antiquis eidem Ecclesiæ concessa approbans, confirmavi: sepulturam quoque episcoporum, canonicorum, casatorum, custodum, matris Ecclesiæ capellanorum ac servientium et familiarium eorum, concessi etiam procinctum et districtum vallis et

montis, etc.; ut autem hæc auctoritas firmiori valeat vigore, tam proprio sigillo, quam clericorum nostrorum, et nobilium laicorum testimonio subter roborare censuimus.

Signum Roriconis indigni Laudunensis præsulis.

Statuimus ergo eam mittere venerandæ synodo, quæ habita est apud Montem Sanctæ Mariæ, in pago Tardanensi, mense Maio, ubi recitatum est hoc residente domino Adalberone archiepiscopo cum coepiscopis, atque communi assensu ab eis roboratum.

Adalbero sanctæ Ecclesiæ Remensis archiepiscopus subscripsi, et corroboravi.

Actum Laudini anno Incarnationis Domini nostri Jesu Christi 961, indict. iv, Kalend. Octobris in anno v: Lotharii regis.

ANNO DOMINI DCCCCLXI

ARTHALDUS

RHEMENSIS ARCHIEPISCOPUS

NOTITIA HISTORICA IN ARTHALDUM.

(Ex Gallia Christiana.)

« Nec mora, inquit Flodoardus, post obitum ipsius Seulfii Heribertus comes Rhemis venit advocans Abbonem episcopum Suessionicum, et Bovonem Catalaunicum. Quibus sibi junctis, tractans super electione rectoris hujus Rhemensis Ecclesiæ, tam clericos quam laicos ad voluntatem suam intendere fecit. Sequentes igitur ejus consilium, ne forte per extraneas personas episcopatus divideretur, eligunt filium ipsius, nomine Hugonem admodum parvulum, qui nec adhuc quinquennii tempus explesset. Qua re patrata ad regem properant, ejus auctoritatis impetrandæ gratia. Rodulfus igitur rex, hac electione comperta, præfatorum episcoporum consilio Rhemensem episcopatum committit Heriberto æquitatis censura disponendum atque regendum ab ipso. Qui etiam legatos Ecclesiæ cum Abbone præsule Romam mittere satagit, hujus electionis decretum secum ferentes, et assensum papæ super ea petentes. Joannes itaque papa, interveniente Abbone præsule, petitioni eorum consensum præbens, episcopium Rhemense Abboni episcopo delegat, quæ sunt episcopalis ministerii ab ipso in eodem episcopo tractanda et finienda decernens. Heribertus itaque comes potestate potitus Rhemensis episcopii injuste privavit tam me qui non interfueram præmissæ electioni suæ, quam nonnullos alios et clericos et laicos beneficiis possessionum ecclesiasticarum, quibus a præcedentibus episcopis munerati videbamur obsecundationis gratia. Quæ pro libitu suæ voluntatis quibus sibi placuit impertivit. Interim, anno 927, synodus sex episcoporum Rhemensis dioceseos apud Trosleium, Heriberti comitis jussione convocata, rege tamen Rodulpho contradicente, patrata est. Per idem fere tempus, Odolricus Aquensis episcopus qui, ob persecutionem Sarra-

cenorum, a sede sua recesserat, in Ecclesia Rhemensi recipitur ab Heriberto comite, ad celebrandum episcopale duntaxat ministerium, vice Hugonis, ipsius comitis filii, tunc adhuc parvuli, concessa eidem præsuli abbatia sancti Timothei cum unius tantum præbenda clerici. »

Anno 931, id est forte 932, ut fert Chronicum Rhemense, orta simultate inter comites Hugonem et Heribertum, ac regem Rodulphum, hic, post tres hebdomadas, capta Rhemensi urbe, conjunctis sibi decem et octo episcopis ex Francia vel Burgundia, fecit ordinari hæc in sede præsulæm Artaldum quemdam ex cœnobio sancti Remigii monachum. Sed anno 940, Herbertus, Durocortoro iterum in suam potestatem redacto, Artaldum coegit abdicare se episcopatu. Tunc, anno insequenti, synodum apud Suessiones congregavit, cujus decreto Hugo, filius ejus clero et populo assentiente, archiepiscopus in basilica sancti Remigii consecratus est a Rhemensis provinciæ episcopis. Cæteris ille ordinibus jam initiatus erat, minoribus quidem ab Abbone Suessionensi, diaconatu a Widone Antissiodorensi, sacerdotio a Widone Suessionensi. Anno 945, legati Rhemensis Ecclesiæ Roma regressi, pallium eidem deferunt a Stephano papa transmissum. Anno 945, summum Franciæ cancellarium gerebat. Anno 945 abbas Remigiani jure ac titulo cessit. Anno 946, Durocortorum obsidetur a tribus regibus, Ludovico Transmarino Franciæ, Othone Germaniæ, Couraddo Galliæ Cisalpinæ. Hugo vero sentiens se tanto exercitui parem non esse, consilio habito cum Arnulfo Flandrensi Widone consanguineis, quid hoc in discrimine agendum esset (pactum namque erat ut eruerentur ipsius oculi, si urbem vi capi contigisset), sibi cavens, post tertium obsidionis diem cum suis